അധ്യായം - ഒന്ന്

ഇസ്‌ലാമികചരിത്രവും സംസ്കാരവും ഒരാമുഖം

R1G6K2

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

1.1. ചരിത്രസ്മാരകങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാനും സ്റ്റാമ്പ്ശേഖരണത്തിനും നാണയ ശേഖരണത്തിനുമുള്ള മനോഭാവം വികസിപ്പിക്കുന്നു.

1.2. ചരിത്ര പഠനത്തിനുള്ള താൽപ്പര്യം വിദ്യാർഥികളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

1.3. ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്ര പഠനത്തിനുള്ള പ്രധാന ഉറവിടങ്ങളെ വിദ്യാർഥികൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. ചരിത്ര ഉറവിടങ്ങളെ ആദരവോടെ കാണുവാനുള്ള മനോഭാവം വിദ്യാർഥികൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു.

1.5. ഒരു വിശ്വാസിയുടെ ജീവിതത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും മതാധ്യാപനങ്ങൾ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം വിദ്യാർഥികൾ തിരിച്ചറിയുന്നു.

1.6. പുരാതന കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന മതസഹിഷ്ണുതയെ വിദ്യാർഥികൾ വിലമതിക്കുന്നു.

1.7. ജനസംഖ്യാ വർധനവിനെതിരെ വിദ്യാർഥികളിൽ അവബോധം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ചരിത്രത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയേയും വികാസത്തേയും സംബന്ധിച്ച് ചരിത്രകാരന്മാർക്കിടയിൽ വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നു. പുരാതന ഗ്രീസിൽ നിന്നാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ഉദയം. ഗ്രീക്ക് പദമായ ഇസ്റ്റോറിയ എന്ന വാക്കിൽ നിന്നാണ് പിന്നീട് ഹിസ്റ്ററി (ചരിത്രം) എന്ന പദം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. അന്വേഷണം അല്ലെങ്കിൽ വിവരങ്ങൾ എന്നാണ് ഇസ്റ്റോറിയ എന്ന ഗ്രീക്ക് പദത്തിന്റെ അർഥം.

ചരിത്രം എന്നാൽ നാം മനസ്സിലാക്കിയത് പോലെ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾ മാത്രമല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യരും അവരുടെ ചുറ്റുപാടുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യത്യസ്ത മേഖലകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന എല്ലാത്തിനെയും കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്ന വിശാലമായ പഠനമേഖലയാണ് ചരിത്രം. മനുഷ്യരാശിയുടെ ഉൽഭവത്തിന്റേയും വളർച്ചയുടേയും വികാസത്തിന്റേയും വളരെ വ്യവസ്ഥാപിതമായ വിവരണമാണ് ചരിത്രം എന്നതു കൊണ്ട് യാഥാർഥത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. മറ്റൊരർഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യർ തന്റെ പരിസ്ഥിതിയും സഹജീവികളുമായി നടത്തുന്ന ഇടപാടുകളുടെ അനന്തരഫലമായി രൂപപ്പെടുന്നതാണ് ചരിത്രം. നൂറ്റാണ്ടുകളായി മനുഷ്യർ തന്റെ പൂർവ്വികൻമാരുടെ ഇന്നലെകളെ പുനരാവിഷ്കരിക്കാനും വിവരിക്കാനും നടത്തുന്ന നിരന്തര ശ്രമങ്ങൾ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളായി പിന്നീട് മാറുന്നു.

നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെയുള്ള മാനവകുലത്തിന്റെ പരിണാമവും സാമൂഹ്യ- രാഷ്ട്രീയ- സാമ്പത്തിക മേഖലകളിലുണ്ടായ മാറ്റവും ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയങ്ങളാണ്. മനുഷ്യർ, വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ നിന്നും ഒരു സമൂഹജീവിയും ഒരു സാംസ്കാരിക ജീവിയുമായി മാറിയതിന്റെ കാരണങ്ങളും അതിന്റെ സ്വാധീന ഘടകങ്ങളും ചരിത്രത്തിലൂടെ മാത്രമേ നമുക്ക് ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഇതിനുപുറമെ സമൂഹത്തിന്റെയും എല്ലാ ഭരണകൂടങ്ങളുടെയും ഉയർച്ചയും തകർച്ചയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ചരിത്രപഠനങ്ങൾ. വളരെ വിശാലമായ അർഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചരിത്രമെന്ന വാക്കിനെ പണ്ഡിതന്മാർ വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ നിർവചിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള എല്ലാ നിർവചനങ്ങളും അതിന്റെ സാരാംശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി കാണാം.

ലോകപ്രസിദ്ധ ഗ്രീക്ക് തത്ത്വജ്ഞാനി അരിസ്റ്റോട്ടിലാണ് ആദ്യമായി ചരിത്രത്തിന് ഔപചാരികമായൊരു നിർവചനം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. "ചരിത്രമെന്നാൽ മാറ്റമില്ലാത്ത ഇന്നലെകളുടെ വിവരണങ്ങളുടെ ശേഖരമാകുന്നു".

ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രകാരനായ ഇ.എച്ച്. കാർ ചരിത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചത്"ചരിത്രകാരനും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്ന വസ്തുതകൾക്കും ഇടയിലുള്ള നിരന്തരമായ ഇടപെടൽ, ഭൂതകാലവും വർത്തമാനകാലവും തമ്മിലുള്ള നിലയ്ക്കാത്ത സംഭാഷണം എന്നാകുന്നു.

ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

1) മനുഷ്യന്റെ വർത്തമാനവും ഭാവിയും രൂപപ്പെടുത്തുക.

മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ ജീവിതം മുന്നോട്ട് നയിക്കാൻ ഒരു മാർഗരേഖ അത്യാവശ്യമാണ്. തന്റെ ജീവിതം നല്ല രൂപത്തിൽ ചിട്ടയോടുകൂടി രൂപപ്പെടുത്താൻ അവർക്ക് തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ ചരിത്രം അറിയേണ്ടത് വളരെ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. തങ്ങളുടെ മുൻഗാമികളിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ പാരമ്പര്യത്തെയും പൈതൃകത്തെയും കുറിച്ചുള്ള അവബോധം മനുഷ്യരിൽ ആത്മവിശ്വാസം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതിലൂടെ തങ്ങളുടെ വർത്തമാനകാല ജീവിതം മികവുറ്റതാക്കാൻ മനുഷ്യർക്ക് സാധിക്കുന്നു. വർത്തമാനകാലജീവിതം മികച്ചതാകുന്നതിലൂടെ ഭാവിജീവിതം നല്ല രീതിയിൽ വാർത്തെടുക്കാനും തങ്ങളുടെ പിൻഗാമികൾക്ക് മാതൃകയാകാനും അവർക്കു സാധിക്കുന്നു.

2) മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിവുനേടുക.

ലോകത്തിലെ കഴിഞ്ഞകാല സമൂഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിവ് ലഭിക്കുന്നതിനായുള്ള ഏകമാർഗം ചരിത്രരേഖകൾ മാത്രമാണ്. ഈ ചരിത്രരേഖകൾ

എല്ലാം തന്നെ പ്രസ്തുത സമൂഹങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്ന് പഠനം നടത്തി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പഴയകാല സമൂഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് താരതമ്യപഠനം നടത്താനും വർത്തമാനകാല ജീവിതവുമായി അതിനെ ബന്ധപ്പെടുത്താനും തുറന്ന ചരിത്രവായന അനിവാര്യമാണ്. ചരിത്രവിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന വ്യക്തികളുടെ വീക്ഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചരിത്രരചനയിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നേക്കാം. പുരാതനകാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന നൈൽ നദീതട സംസ്കാരം, സിന്ധുനദീതട സംസ്കാരം, മെസപ്പൊട്ടോമിയൻ സംസ്കാരം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ചരിത്ര പഠനങ്ങളിലൂടെയാണ് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

3) മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പരിണാമത്തെയും വികാസത്തെയും മനസ്സിലാക്കുന്നു.

സമകാലിക മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ച നൂറ്റാണ്ടുകളായുള്ള പരിണാമത്തിന്റെ അനന്തരഫലമാണ്. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ഉത്ഭവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിരവധി നരവംശ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയങ്ങളാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഉത്ഭവം മുതൽ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ അവർ സമൂഹജീവികളായതിന്റെയും വലിയ സംസ്കാരങ്ങളും സാമ്രാജ്യങ്ങളും രൂപീകരിച്ചതിന്റെയും അറിവുകൾ ചരിത്രവായനയിലൂടെ മാത്രമേ സാധ്യമാവുക

ജർമ്മൻ ചരിത്രകാരനായ ഏണസ്റ്റ് ബേൺഹാം ചരിത്രത്തിന് നൽകുന്ന നിർവചനം, "മനശ്ശാസ്ത്രപരമായി ശാരീരിക -മാനസികാവസ്ഥയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അന്വേഷിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാണ് ചരിത്രം. മനുഷ്യന്റെ പരിണാമത്തിന്റെ സ്ഥലവും സമയവും അനുസരിച്ച് നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുതയാണ് ചരിത്രം. മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹ്യജീവിയെന്ന നിലയിലുള്ള കൂട്ടായ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഇതിൽപ്പെടുന്നു".

സ്കോട്ടിഷ് തത്വജ്ഞാനിയും ചരിത്രകാരനുമായ തോമസ് കാർലെ ചരിത്രത്തെ പരാമർശിക്കുന്നത്, "മഹാന്മാരായ മനുഷ്യരുടെ ജീവചരിത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല ചരിത്രം, മഹാന്മാരായ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതസാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെയും നേട്ടങ്ങളുടെയും ശേഖരമാകുന്നു ചരിത്രം".

ഗ്രീക്ക് തത്വജ്ഞാനി റൂസ്സോയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ "ചരിത്രമെന്നാൽ പലതരം പൊരുത്തക്കേടുകളുള്ള വിവരങ്ങളിൽ നിന്നും സത്യത്തോട് കൂടുതൽ സാമ്യമുള്ള വസ്തുതകളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണ്".

ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കൂടുതൽ നിർവചനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക. പ്രസ്തുത നിർവചനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളെ വിവരിക്കുകയും ചരിത്രത്തിന് സ്വന്തമായ നിർവചനങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യുക.

ഹിസ്റ്റോറിയോഗ്രാഫി (ചരിത്രരചന ശാസ്ത്രം)

ചരിത്രരചനകളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രശാഖയാണ് ഹിസ്റ്റോറിയോഗ്രാഫി. ചരിത്രത്തിന്റെ ചരിത്രം എന്നും ചരിത്രരചനാരീതിയുടെ ചരിത്രമെന്നും ഇതുകൊണ്ട് അർഥമാക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണ് ചരിത്രരചന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന ഒരു അപഗ്രഥനം കൂടിയാണിത്. ചരിത്രരചനയുടെ ആരംഭം, വ്യത്യസ്ത ചരിത്രമെഴുത്ത് രീതികൾ, വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ചരിത്രത്തിന് സംഭവിച്ച മാറ്റങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഇതിന്റെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയമാണ്. ചരിത്രമെഴുതുന്ന വ്യക്തികളുടെ ചിന്തകളും ആശയങ്ങളും ചരിത്രരചനയ്ക്കായി അവർ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സാങ്കേതിക രീതികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഓരോ കാലഘട്ടങ്ങളിലും നിലനിൽക്കുന്ന ചിന്താരീതികൾ ചരിത്രരചനകളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതായി കാണാം.

ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾ

മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരങ്ങൾ നൽകുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും വിവരണങ്ങളെയും മൊത്തത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ സ്രോതസ്സുകളായി എണ്ണപ്പെടുന്നു. ഇവയെ പ്രധാനമായും രണ്ടായി തരംതിരിക്കുന്നു.

1. **പ്രാഥമിക ഉറവിടങ്ങൾ**
2. **ദ്വിതീയ ഉറവിടങ്ങൾ**

1. പ്രാഥമിക ഉറവിടങ്ങൾ

ഒരു സമൂഹത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ അവർ അവശേഷിപ്പിച്ചു പോയിട്ടുള്ള കെട്ടിടാവശിഷ്ടങ്ങൾ, നാണയങ്ങൾ, ഉപകരണങ്ങൾ, കൊട്ടാരങ്ങൾ, അക്കാലത്ത് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള രാജകീയ കൽപ്പനകൾ, ലിഖിതങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം അവരുടെ അടിസ്ഥാന വിവരശേഖരണത്തിനുള്ള പ്രധാന ഉറവിടങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇവയെ പ്രാഥമിക ഉറവിടങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

2. ദ്വിതീയ ഉറവിടങ്ങൾ

പ്രാഥമിക സ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്ന് പഠനം നടത്തിയ ശേഷം കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തിലെ ഒരു സമൂഹത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള ചരിത്രരേഖകൾ, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ലഘുലേഖകൾ, ഡോക്യുമെന്ററികൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ആ സമൂഹത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കാനുള്ള ദ്വിതീയ ഉറവിടങ്ങളായി കണക്കാക്കാം. സ്രോതസ്സുകളുടെ ഈ വിഭജനം അവയുടെ ആധികാരികതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നടത്തുന്നത്.

ഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളെ വീണ്ടും രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം.

(1) ഭൗതിക ഉറവിടങ്ങൾ

ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളായി ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ഭൗതികഉറവിടങ്ങളായി കണക്കാക്കാം. ഭൗതിക ഉറവിടങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങ ളാണ് താഴെ പറയുന്നവ

- നാണയങ്ങൾ
- മൺപാത്രങ്ങൾ
- വസ്ത്രങ്ങൾ
- താമസസ്ഥലങ്ങളുടെയും നഗരങ്ങളുടെയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ
- കുളങ്ങൾ
- ഡാമുകൾ
- കിണറുകൾ
- കോട്ടകൾ, കൊട്ടാരങ്ങൾ, ആരാധനാലയങ്ങൾ
- പാറകൾ, കോട്ടകൾ, ചുവരുകൾ, സ്തൂപങ്ങൾ, ലോഹങ്ങൾ എന്നിവകളിലെ കൊത്തുപണികളും ലിഖിതങ്ങളും
- ....
- ....

നാണയങ്ങളും താളിയോലകളും

ഇടക്കൽ ഗുഹ. ശിലാലിഖിതം

(2) സാഹിത്യ ഉറവിടങ്ങൾ

ഒരു സമൂഹത്തെപ്പറ്റി, ആ കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതും പിന്നീട് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായിട്ടുള്ള എല്ലാ സാഹിത്യരൂപങ്ങളും സാഹിത്യ ഉറവിടങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യ ഉറവിടങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണ് താഴെ പറയുന്നവ.

- യാത്രാവിവരണങ്ങൾ
- കവിതകൾ
- ജീവചരിത്രങ്ങൾ
- ആത്മകഥകൾ
- ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ
- റെക്കോർഡുകൾ
- ഐതിഹ്യങ്ങളും മതഗ്രന്ഥങ്ങളും
- ....
- ....

ആർക്കിയോളജി (പുരാവസ്തുഗവേഷണം)

മണ്ണിനടിയിൽ നിന്നും ഖനനം ചെയ്ത് കിട്ടുന്ന പഴയകാല സമൂഹങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളെ ശാസ്ത്രീയമായി പഠനം നടത്തുകയും അതിലൂടെ ആ സമൂഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ചരിത്രപഠനശാഖയാണ് ആർക്കിയോളജി. ഹാരപ്പ, മോഹൻജോദാരൊ തുടങ്ങിയ നഗരാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇത്തരം പഠനത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

എപ്പിഗ്രാഫി (ശിലാലിഖിതം) പഠനം

ശിലാലിഖിതങ്ങളെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രീയമായി പഠനം നടത്തുന്ന ചരിത്രവിഭാഗമാണ് എപ്പിഗ്രാഫി. വയനാട് ജില്ലയിലെ ഇടയ്ക്കൽ ഗുഹയിലെ ശിലാലിഖിതങ്ങൾ എപ്പിഗ്രാഫിയിലൂടെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ള ചരിത്രരേഖയാകുന്നു.

ന്യൂമിസ്മാറ്റിക്സ് (നാണയപഠനം)

നാണയങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനെയും അവയെപ്പറ്റി പഠനം നടത്തി അത് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വിഭാഗമാണ് ന്യൂമിസ്മാറ്റിക്സ്.

ഇസ്‌ലാമികചരിത്രവും സംസ്കാരവും

വളരെ വിശാലമായ അർഥതലങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയാണ് ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രം. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ അറേബ്യയിൽ പ്രചരിക്കപ്പെട്ട ഇസ്‌ലാം മതത്തിന്റെ കീഴിൽ ഉയർന്നുവന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തെയും അതിന്റെ സംഭാവനകളെയും പറ്റി പഠിക്കുന്ന പഠന വിഭാഗമാണ് ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രം. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ട് തുടങ്ങിയുള്ള അറേബ്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ ചരിത്രം മുതൽ യൂറേഷ്യ മുഴുവനും ഇസ്‌ലാമിക സംസ്കാരത്തിൻ കീഴിലായതും

സമകാലിക മധ്യേഷ്യയുടെ ചരിത്രമടക്കമുള്ള വിഷയങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ് മദീന കേന്ദ്രീകരിച്ച് ആരംഭിച്ച ഇസ്‌ലാമിക നാഗരികത അദ്ദേഹത്തിന് ശേഷം ഖിലാഫത്ത് ഭരണമായി. തുടർന്ന് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ട് വരെ നിലനിന്നിരുന്ന ഖിലാഫത്ത് ഭരണം, ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന് ശേഷം 1924 ൽ തുർക്കി ഭരണകൂടം സുൽത്താനേറ്റ് ഭരണവും ഖിലാഫത്ത് ഭരണവും അവസാനിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് റിപ്പബ്ലിക് ആയതോടെയും പ്രസ്തുത നാഗരികതയുടെ യുഗം അവസാനിക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക സംസ്കാരം ലോകത്തിനു സമ്മാനിച്ച സാഹിത്യപരവും സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സംഭാവനകളാണ് ഇസ്‌ലാമികചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനപാഠ്യവിഷയം.

രണ്ട് ലോകയുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ മധ്യേഷ്യൻ രാജ്യങ്ങൾക്ക് സംഭവിച്ച മാറ്റങ്ങളും സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രങ്ങളായി അറബ് പ്രദേശങ്ങൾ മാറിയതിന്റെ ചരിത്രവും ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അറബി ഭാഷയിൽ 'താരിഖ്' എന്ന പദമാണ് ചരിത്രത്തെ പരാമർശിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിക ഭരണം നിലനിന്നിരുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും സമൂഹങ്ങളുടെയും ചരിത്രം എന്നാണ് താരിഖുൽ ഇസ്‌ലാം (ഇസ്ലാമിക ചരിത്രം) എന്നതുകൊണ്ട് അർഥമാക്കുന്നത്.

സംസ്കാരം

ഹിസ്റ്ററി എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിന് സമാനമായ അറബി പദമാണ് താരിഖ് (ചരിത്രം). പ്രസ്തുത വാക്ക് കൊണ്ട് യഥാർഥത്തിൽ അർഥമാക്കുന്നത് കഴിഞ്ഞ കാലമെന്നാണ്. ഇസ്ലാമിക ചരിത്രമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ അറബ് ചരിത്രകാരന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്നത് താരിഖുൽ ഇസ്‌ലാം എന്നാണ്. അറബ് ചരിത്രകാരന്മാർ വളരെ യുക്തിപൂർവ്വമായ സമീപനങ്ങളാണ് ചരിത്രവസ്തുതകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനുമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

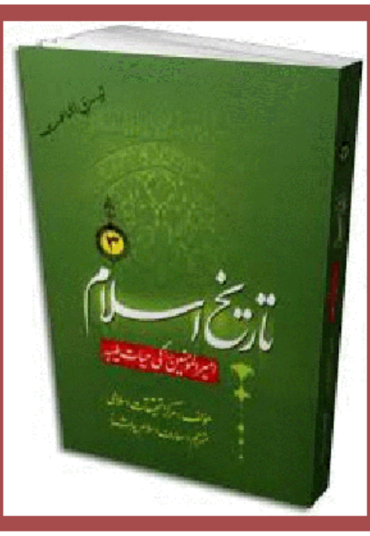

താരിഖുൽ ഇസ്ലാം

സംസ്കാരം എന്ന പദം വളരെ സങ്കീർണ്ണമായ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യൻ സ്വായത്തമാക്കുന്ന അറിവ്, മതവിശ്വാസങ്ങൾ, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവയും ഒരു സമൂഹത്തിലെ അംഗമായി മനുഷ്യനെ മാറ്റിയെടുക്കുന്ന മറ്റ് കഴിവുകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അറേബ്യയിൽ ആരംഭിച്ച ഇസ്‌ലാമിക സംസ്കാരം പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽത്തന്നെ ലോകത്താകെ വ്യാപിച്ചു. നിരവധി മുസ്ലിം ഭരണകൂടങ്ങൾ ഉയർന്നുവരുകയും ഇവയുടെ കീഴിൽ നിരവധി വൈജ്ഞാനിക പുരോഗതികൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്ര സാഹിത്യമേഖലകളിലായിരുന്നു അറബി പണ്ഡിതന്മാർ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വൈജ്ഞാനിക സംഭാവനകൾ നൽകിയത്. ഇതിനുപുറമെ വാസ്തുവിദ്യ, ചിത്രരചന, നിർമാണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, സംഗീതം, ആസ്വാദനകലകൾ എന്നീ മേഖലകളിലും അറബികളുടെ സംഭാവനകൾ കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ മുസ്ലിം ഭരണങ്ങൾക്ക് കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു തങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ യൂറോപ്പിന് നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പാത കാണിച്ചുകൊടുത്തത്. പുരാതന ഗ്രീസിലെ ഏഥൻസ് കേന്ദ്രീകരിച്ചുണ്ടായിരുന്ന വൈജ്ഞാനിക കേന്ദ്രങ്ങൾ മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ അറബി പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. പിന്നീട് അത് സ്പെയിനിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് ഇറ്റലിയിലേക്കും എത്തുകയും ഇത്തരം വൈജ്ഞാനിക സംഭാവനകൾ യൂറോപ്പിൽ നവോത്ഥാനത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഫിലിപ്പ് കെ. ഹിറ്റിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ''മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ അറബി പണ്ഡിതന്മാർ പുരാതന കാലഘട്ടത്തിലെ ശാസ്ത്രം, തത്ത്വചിന്ത എന്നിവ വീണ്ടെടുക്കാൻ വഴിയൊരുക്കി. അനുബന്ധ അറിവുകളും അവരുടേതായ കണ്ടെത്തലുകളും കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട് നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിപ്പെടാൻ കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ പ്രസ്തുത അറിവുകൾ യൂറോപ്പിന് കൈമാറുകയും ചെയ്തു.''

ജെസ്റ്റീനിയൻ ചക്രവർത്തി ഏഥൻസിലെ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രം അടച്ചു പൂട്ടുകയും പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരായ പണ്ഡിതന്മാരെ തടവിലാക്കുകയോ നാടുകടത്തുകയോ ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. നാടുകടത്തപ്പെട്ട ഗ്രീക്ക് പണ്ഡിതൻമാർ സിറിയയിൽ എത്തുകയും സിറിയയിലെ അരാമിക് ഭാഷയിലേക്ക് അവരുടെ അറിവുകൾ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അരാമിക് ഭാഷയിൽ നിന്ന് പ്രസ്തുത അറിവുകൾ ബാഗ്ദാദിലെ മധ്യകാലഘട്ടത്തിലുള്ള പ്രശസ്തമായ ബൈത്തുൽ ഹിക്മ എന്ന വിജ്ഞാന കേന്ദ്രത്തിൽ വച്ച് അറബി, പേർഷ്യൻ ഭാഷകളിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യുകയും അറബി പണ്ഡിതന്മാർ തുടർപഠനത്തിലൂടെ അവരുടേതായ അനുബന്ധങ്ങൾ ചേർത്തുകൊണ്ട് അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് അത് അറബ്ഭാഷയിൽ നിന്ന് യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലേക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ലാറ്റിൻ ഭാഷയിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യുകയും അവയിലൂടെ യൂറോപ്പിന് നവോത്ഥാനത്തിലേക്കും ആധുനികതയിലേക്കുമുള്ള വഴിതെളിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഇത്തരത്തിൽ ഗ്രീസിലെ പഴയ വിജ്ഞാനങ്ങൾ യൂറോപ്പിലേക്ക് രണ്ടാമതും തിരിച്ചെത്താൻ സഹായിച്ച മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ അറബി പണ്ഡിതന്മാരെ യൂറോപ്പിന് നവോത്ഥാനത്തിലേക്കുള്ള ദീപശിഖയേന്തിയവർ എന്നാണ് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തമ്മിൽ നടന്ന വൈജ്ഞാനിക കൈമാറ്റം ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിലെ പ്രധാന പാഠ്യവിഷയമാണ്.

ഖലീല വ ദിംന	സാഹിത്യം	ഇബ്നു മുഖഫ്
ഖാനൂൻ ഫിൽ ത്വിബ്ബ്	വൈദ്യശാസ്ത്രം	അവിസെന്ന - ഇബ്നുസിന
തഹാഫുത്ത് - അൽ - തഹാഫുത്ത്	തത്ത്വശാസ്ത്രം	ഇബ്നു റുഷ്ദ്
താരിഖ് - റുസൂൽ - വൽ - മുലൂക്ക്	ചരിത്രം	ജരീർ - അൽ - തബരി
മുഅ്ജമുൽ ബുൽദാൻ	ഭൂമിശാസ്ത്രം	അൽ - ഇദ്‌രീസി
ഹിസാബ് - ജബർ - വൽ - മുഖാബല	ഗണിതശാസ്ത്രം	അൽ - ഖവാറസ്മി
അൽ - അശ്ർ മഖാലാത്ത് അൽ - അയ്ൻ	നേത്രപഠനം	ഹുനൈൻ ഇബ്നു ഇശാഖ്
കിതാബുൽ റഹ്മ	ആൽക്കമി	ജാബിർ ഇബ്നു ഹയ്യാൻ

Calligraphy

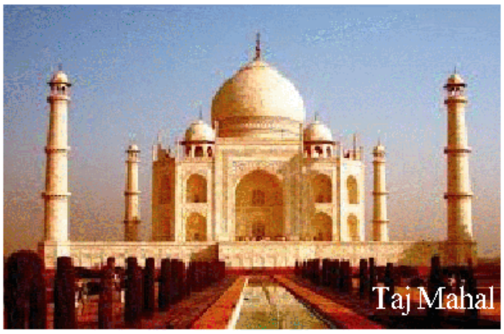
Taj Mahal

Oppana

Al Hamrah

Kolkali

Duff Mutt

മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക ഭരണത്തിന് കീഴിൽ ആരംഭിച്ച കലാരൂപമാണ് കാലിഗ്രാഫി. പ്രധാനമായും ഖുർ ആനിലെ വചനങ്ങൾ ഭംഗിയായി ചിത്രരചനാ രൂപത്തിൽ കൊട്ടാരങ്ങളുടെയും മുസ്ലിം പള്ളികളുടെ ചുവരുകളിലും കവാടങ്ങളിലും താഴികകുടങ്ങളിലും ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ട എഴുത്തുകലയെ പറയപ്പെടുന്ന പേരാണ് കാലിഗ്രാഫി. താജ്മഹൽ, കുത്തബ് മിനാർ, ഡൽഹി ജുമാമസ്ജിദ് തുടങ്ങിയ നിർമാണകലകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട എഴുത്തുകലകൾ കാലിഗ്രാഫി നിർമിതികളാണ്.

ഇസ്‌ലാമികചരിത്രത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾ

ആദ്യകാല അറബ് നാഗരികതയുടെ വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനായി അവലംബിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉറവിടങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. ദീവാനുൽ അറബ് (അറബികളുടെ കാവ്യസമാഹാരം)

നാല്-അഞ്ച് നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന നാടോടികളായ അറബി ഗോത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ വാമൊഴിയിലൂടെ പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്ന കവിതകളുടെ സമാഹാരത്തെയാണ് ദിവാനുൽ അറബ്സ് എന്നുപറയുന്നത്. അറേബ്യൻ ജനതയുടെ ആദ്യകാലചരിത്രം അറിയാനുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉറവിടങ്ങളാണ് ഈ കവിതകൾ. വാമൊഴിയിലൂടെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഈ കവിതകൾ എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലായിരുന്നു സമാഹരിക്കപ്പെട്ടത്.

2. അയ്യാമുൽ അറബ്സ് (അറബികളുടെ ദിനങ്ങൾ)

നാടോടികളായ അറബിജനത ഗോത്രവർഗങ്ങളായിട്ടാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. വ്യത്യസ്ത ഗോത്രങ്ങൾ നിരന്തരം പല കാരണങ്ങൾക്കും വേണ്ടി പരസ്പരം യുദ്ധം ചെയ്തിരുന്നു. ഇവരുടെ ഈ യുദ്ധങ്ങളെയും അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണങ്ങളെയും മൊത്തത്തിൽ 'അയ്യാമുൽ അറബ്സ്' അല്ലെങ്കിൽ അറബികളുടെ ദിനങ്ങൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. യുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ വിവരണങ്ങൾ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ ഉറവിടമാകുന്നു. ദിവസവും യുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന സ്വഭാവമായിരുന്നു ആദ്യകാല അറബികൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ യുദ്ധവിവരണങ്ങൾക്ക് അറബികളുടെ ദിനങ്ങൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഗോത്രാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു ജനതയുടെ രാഷ്ട്രീയ രീതിയും സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങളും ഇതിലൂടെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

3. ഇൽമുൽ അൻസ്വാബ് (വംശാവലി ശാസ്ത്രം)

അറേബ്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആദ്യകാല ജനങ്ങൾ ഗോത്ര വിഭാഗങ്ങളായിരുന്നു. നാടോടികളായ ഈ ഗോത്രവർഗ വിഭാഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വംശപരമ്പരയിൽ അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നു. ഗോത്രത്തിലെ ഓരോ അംഗവും തങ്ങളുടെ വംശപരമ്പര ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. അറബികളുടെ വംശപരമ്പര അവരെപ്പറ്റി പഠിക്കാനുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ഉറവിടമാണ്. ഒരു ഗോത്രത്തിന്റെ കീഴിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മഹത്‌വ്യക്തികളെപ്പറ്റിയും ഗോത്രനേതാക്കളെപ്പറ്റിയും കവികളെപ്പറ്റിയും വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കാൻ ഈ വംശപരമ്പര സഹായകമാകുന്നു.

4. ഖബർ ഹിസ്റ്ററി (വാർത്താശകലങ്ങൾ)

പഴയകാല ഭരണകൂടങ്ങളുടെ കീഴിൽ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള രാജകീയ കൽപ്പനകളെയും സാധാരണ ജനങ്ങളിലേക്ക് പ്രധാനപ്പെട്ട വിവരങ്ങൾ എത്തിക്കുവാനുള്ള സന്ദേശങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് ഖബർ ഹിസ്റ്ററി. ഈ വാർത്താശകലങ്ങളിലൂടെ ആ കാലഘട്ടങ്ങളിലെ ഭരണപ്രത്യേകതകളും പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളുടെ ചുരുക്കരൂപവും മനസ്സിലാക്കാം.

5. ഹൗലയാത്ത്

പുരാതന അറേബ്യയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന പ്രത്യേകതരം കവിതകളെയാണ് ഹൗലയാത്ത് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. നാലു മാസം കവിത രചിക്കാനും അടുത്ത നാലു മാസം അതിലെ തെറ്റുകൾ തിരുത്താനും അടുത്ത നാലുമാസം അറേബ്യൻ ഗോത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രസ്തുത കവിത പാടി പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന (ഒരുവർഷം കൊണ്ട് പൂർത്തിയാവുന്നു) കവിതകളെയാണ് ഹൗലയാത്ത് എന്നു വിളിക്കുന്നത്.

അറേബ്യൻ കവിതകളിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗമാണ് ഹൗലയാത്ത് ഇത്തരം കവിതകളിലെ ഇതിവൃത്തം ഒരു വർഷം കൊണ്ട് സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഇതിനെ ചരിത്രപഠനത്തിനുള്ള ഉറവിടമായി കണക്കാക്കുന്നത്.

6. സീറ - സാഹിത്യങ്ങൾ (ജീവചരിത്രം)

സീറ എന്ന അറബി പദത്തിന്റെ അർഥം ജീവചരിത്രമെന്നാകുന്നു. പ്രധാനമായും ഭരണകർത്താക്കളുടെയും മഹത് വ്യക്തികളുടെയും ജീവചരിത്രമാണ് ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ചരിത്രരചനാരീതി ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നത് ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദിനെപ്പറ്റി ഇബ്ൻ ഇശാഖ്, സീറത്ത്-നബി (പ്രവാചകന്റെ ജീവചരിത്രം) എന്ന രചന ആരംഭിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ ജീവചരിത്രരചനാരീതി ആരംഭിക്കുന്നത്.

7. ത്വബഖാത്ത് (വിഷയാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ചരിത്രരചനാരീതി)

വിഷയാസ്പദമാക്കിയോ കാലഘട്ടമനുസരിച്ചോ ചരിത്രരചന നടത്തുന്ന രീതിയാണ് ത്വബഖാത്ത്. 'തബഖ്' എന്ന അറബി പദത്തിന് അർഥം 'ഘട്ടം' എന്നാകുന്നു.

ഇസ്‌ലാമിലെ പ്രസിദ്ധരായ ചരിത്രകാരന്മാരും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും

ഇബ്നു ഇസ്ഹാഖ്

എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അബ്ബാസിയ്യാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ഇബ്നു ഇസ്ഹാഖ് എന്ന ചരിത്രകാരൻ പ്രവാചകന്റെ ജീവചരിത്രമായ സിറത്തു നബിയിലൂടെയാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. പ്രവാചകന്റെ ഹദീസുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥമെഴുതിയിട്ടുള്ളത്.

അൽ-തബരി

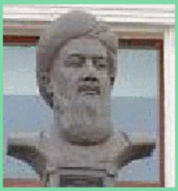

അബ്ബാസിയ്യ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കീഴിൽ ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന തബരി ചരിത്രകാരൻ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവ്, വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ തുടങ്ങിയ നിലകളിൽ പ്രശസ്തനാണ്. ചരിത്രകാരനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ പ്രശസ്തനാക്കുന്നത് താരിഖ്-റുസുൽ-വൽ-മുലുക്ക് എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. ലോകത്ത് വന്നിട്ടുള്ള പ്രവാചകന്മാരുടെ ചരിത്രം മുതൽ 915 എ.ഡി വരെയുള്ള മധ്യപൂർവ്വ പ്രദേശത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ഇബ്നു ഖൽദൂൻ

പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തുനീഷ്യയിൽ ജനിക്കുകയും സ്പെയിൻ, വടക്കേ ആഫ്രിക്ക എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഭരണകൂടങ്ങളുടെ കീഴിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന

മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തനായ അറബി ചരിത്രകാരനും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞനുമാണ് ഇബ്നു ഖൽദൂൻ. കിതാബുൽ ഇബ്റ് (ബുക്ക് ഓഫ് ലെസൻസ്) എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥം സ്പെയിനിലെയും വടക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ ബർബറുകളുടെയും മധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തിന്റെയും ചരിത്രം വിവരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആമുഖമായ മുഖദ്ദിമയാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തനാക്കുന്നത്.

അബുൽഫസൽ

പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മുഗൾ ചക്രവർത്തി അക്ബറിന്റെ കൊട്ടാര-ചരിത്രകാരനായിരുന്നു അബുൽഫസൽ. അക്ബറിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ നവരത്നങ്ങളിൽ ഒരാളായ അദ്ദേഹം 'അക്ബർ നാമ' എന്ന അക്ബറിന്റെ ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെയാണ് പ്രശസ്തനാകുന്നത്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നാം വാള്യമായ 'അയിനി-അക്ബറി,' അക്ബറിന്റെ പടയോട്ടങ്ങളും ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളും വിവരിക്കുന്നു.

അൽ ബിറൂനി

പത്തും പതിനൊന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ അബ്ബാസിയ്യ ഭരണത്തിൻ കീഴിലെ പ്രശസ്തനായ ചരിത്രകാരനും വാനശാസ്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്ന അൽ-ബിറൂനി ഇന്നത്തെ ഉസ്ബെക്കിസ്ഥാനിലാണ് ജനിച്ചത്. കിതാബുൽ ഹിന്ദ് എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചരിത്രഗ്രന്ഥം. മഹ്മൂദ് ഗസ്നിയുടെ സൈനികർക്കൊപ്പം തന്റെ 44-ാമത്തെ വയസ്സിലാണ് അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെത്തുന്നത്. ഇന്ത്യ മുഴുവനും സന്ദർശിച്ച അദ്ദേഹം എഴുതിയ യാത്രാവിവരണമാണ് 'കിതാബുൽ ഹിന്ദ് അഥവാ അൽ-ബിറൂനി കണ്ട ഇന്ത്യ' എന്ന ഗ്രന്ഥം. ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതികൾ, വിശ്വാസ ആചാരങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ഭരണം, കച്ചവടം, നിയമം, ജാതിവ്യവസ്ഥ തുടങ്ങിയ എല്ലാ വിവരങ്ങളും എൺപത് അധ്യായങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം കിതാബുൽ ഹിന്ദിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ശൈഖ് സൈനുദ്ദീൻ രണ്ടാമൻ

പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലബാറിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രശസ്തനായ മുസ്‌ലിം പണ്ഡിതനാണ് ശൈഖ് സൈനുദ്ദീൻ രണ്ടാമൻ. പോർട്ടുഗീസ് അധിനിവേശത്തിനെതിരെ അദ്ദേഹമെഴുതിയ

സമരസാഹിത്യമാണ് തുഹ്ഫത്തുൽ മുജാഹിദീൻ എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥം. 1498 മുതൽ 1583 വരെ മലബാറിലെ പോർട്ടുഗീസ് കടന്നുകയറ്റത്തിനെതിരെ കുഞ്ഞാലി മരയ്ക്കാരും മുസ്ലിംങ്ങളും കോഴിക്കോട് സാമൂതിരിയും നടത്തിയ പോരാട്ടങ്ങളുടെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണമാകുന്നു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം. സമകാലിക ചരിത്ര വിവരണമായുകൊണ്ട് തന്നെ കേരളചരിത്രത്തെ കുറിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ ആധികാരിക ഗ്രന്ഥമെന്ന സ്ഥാനം തുഹ്ഫത്തുൽ മുജാഹിദീനാണുള്ളത്. നിരവധി യുറോപ്യൻ ഭാഷകളിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ട മലബാറിൽ നിന്നുള്ള പ്രശസ്തമായ അറബി ഗ്രന്ഥം എന്ന സ്ഥാനവും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിനുണ്ട്.

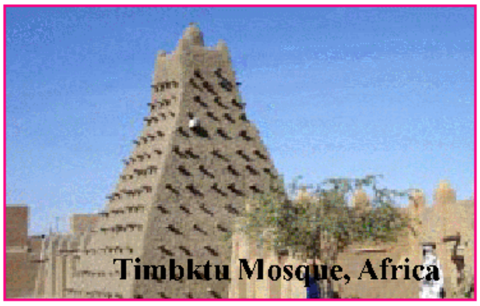
Timbktu Mosque, Africa

Shah Mosque, Iran

Red Fort Delhi

Cordoba Mosque, Spain

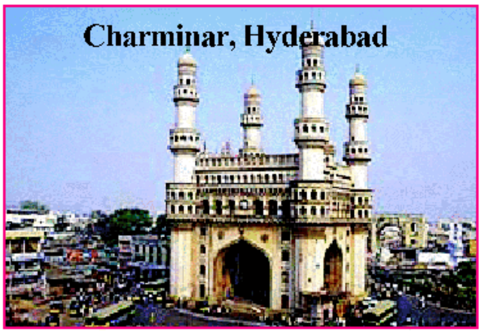
Charminar, Hyderabad

Juma Masjid, Palayam

ചിത്രം 1.10

ഇബ്ൻ ഖൽദൂൻ (1332 - 1406 എ.ഡി)

മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനായ ചരിത്രകാരനാണ് ഇബ്ൻ ഖൽദൂൻ. അദ്ദേഹം എഴുതിയ ചരിത്രഗ്രന്ഥമാണ് കിതാബുൽ ഇബർ (ബുക്ക് ഓഫ് ലെസൻസ്). ഈ ബൃഹത് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആമുഖമായ 'മുഖദ്ദിമ' (ആമുഖം) ആണ് അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തനാക്കുന്നത്. മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ സ്പെയിനിന്റെയും വടക്കെ ആഫ്രിക്കയുടെയും പശ്ചിമേഷ്യയിലെ ഭരണകൂടങ്ങളുടെയും ചരിത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിതാബുൽ ഇബ്ർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. എന്നാൽ അതിന്റെ ആമുഖമായ മുഖദ്ദിമയിൽ ഇബ്ൻ ഖൽദൂൻ ചരിത്രത്തിന് ചില നിർവചനങ്ങളും സ്വഭാവ സവിശേഷതകളും ഉണ്ടെന്ന് സമർഥിക്കുന്നു. മുഖദ്ദിമയിൽ അദ്ദേഹം മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്ന സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യകാല സോഷ്യോളജിയുടെ പിതാവ് എന്ന വിശേഷണത്തിനു വരെ അർഹനാക്കുന്നുണ്ട്.

എല്ലാ സമൂഹങ്ങളുടെയും ചരിത്രം വളരെ അധികം സമാനതകൾ ഉള്ളതാണെന്ന് മുഖദ്ദിമയിൽ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. എല്ലാ സമൂഹങ്ങളുടെയും ഭരണകൂടങ്ങളുടെയും ചരിത്രത്തെ അദ്ദേഹം മനുഷ്യജീവിതവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ജനനം, ബാല്യം, കൗമാരം, വാർധക്യം, മരണം എന്നിവ സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ ഓരോ സമൂഹത്തിനും ആരംഭവും വളർച്ചയും തകർച്ചയും സംഭവിക്കുന്നു. ഇതാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട സ്വഭാവസവിശേഷത എന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഇബ്നുഖൽദൂൻ മുഖദ്ദിമയിലൂടെ നൽകുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സാമൂഹ്യസിദ്ധാന്തമാണ് അസബിയ്യ (ഐക്യബോധം). അസബിയ്യ എന്ന അറബി പദത്തിനർഥം ഒരു സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പരസ്പരം തോന്നുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും വൈകാരികബന്ധമാകുന്നു. ഇബ്ൻ ഖൽദൂന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഈ സാഹോദര്യബന്ധം എത്രത്തോളം ശക്തമാകുന്നുവോ അത്രത്തോളം ആ സമൂഹം ശക്തമായി തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നു. അസബിയ്യ എന്ന ഈ സാഹോദര്യബന്ധം കുറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ആ സമൂഹം തകരാൻ തുടങ്ങുകയും അസബിയ്യ പൂർണമായും ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ ആ സമൂഹം പൂർണ്ണമായും തകരുകയും ചെയ്യുന്നു.

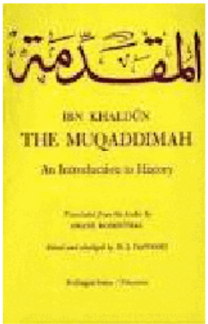

ഇബ്ൻ ഖൽദൂൻ മുന്നോട്ട് വെക്കുന്ന ഈ സാമൂഹ്യസിദ്ധാന്തമാണ് സോഷ്യോളജിസ്റ്റ് എന്ന പദവിയിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ എല്ലാ ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാരും അംഗീകരിക്കുകയും മുഖദ്ദിമയ്ക്ക് പ്രഥമസ്ഥാനം തന്നെ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. അൽ തബരി, അൽ വഖിദി, അൽ ബലാദുരി, സിയാഉദ്ദീൻ ബറാനി, അഫീഫി, കാലിക്കാൻ, അബുൽ ഫസൽ, ശൈഖ് സൈനുദ്ദീൻ മഖ്ദൂം തുടങ്ങിയവർ പ്രസിദ്ധരായ മറ്റു ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്ര പണ്ഡിതന്മാരിൽ ചിലരാകുന്നു.

പ്രശസ്ത ചരിത്രകാരനായ അർണോൾഡ് ടോയൻബി, മുഖദ്ദിമയെപ്പറ്റി പറയു

ന്നത്, ഒരു കാലഘട്ടത്തിലും ഒരു ദേശത്തും ഇതുവരെ ഒരാളും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ചരിത്രത്തിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മഹത്തായ ഗ്രന്ഥമെന്നാണ്.

ബ്രിട്ടീഷ് തത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞനായ റോബർട്ട് ഫ്ലിന്റ് ഇബ്നു ഖൽദൂനെപ്പറ്റി പറയുന്നത്, "ചരിത്രത്തിന്റെ നിർവാചകനെന്ന നിലയിൽ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലും ലോകത്തൊരിടത്തും ഇബ്നുഖൽദൂന് പകരം വയ്ക്കാൻ ആരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല, അദ്ദേഹത്തിന് ശേഷം മൂന് നൂറ്റാണ്ട് പിന്നിട്ട് വിക്കോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും വരെ. പ്ലാറ്റോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, അഗസ്റ്റിൻ എന്നിവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ കൂടെയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ പരാമർശിക്കപ്പെടാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്".

ഇസ്‌ലാം

സെമറ്റിക് മതങ്ങളിൽ ഏറ്റവും അവസാനമായി രൂപപ്പെട്ടതാണ് ഇസ്‌ലാം. അറേബ്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദിന്റെ കീഴിൽ പ്രചരിക്കപ്പെട്ടതാണ് ഇസ്‌ലാം മതം. ഇസ്‌ലാം എന്ന അറബി പദത്തിനർഥം സമാധാനം, സമർപ്പണം എന്നാകുന്നു. ഒരു മതമെന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യനെ പൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിലേക്ക് സമർപ്പിക്കലും അനുസരണവുമാണ് ഇസ്‌ലാം കൊണ്ടർഥമാക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം തന്നെ ഒരു വിശ്വാസിക്ക് മാനസികവും ശാരിരീകവുമായ സമാധാനവും ഈ സമർപ്പണത്തിലൂടെ സാധ്യമാകുന്നു. ഇസ്‌ലാം മതത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട തത്ത്വങ്ങളാണ് ഏകദൈവ വിശ്വാസവും (തൗഹിദ്) മുഹമ്മദിന്റെ പ്രവാചകത്വവും.

തന്റെ അധ്യാപനങ്ങളിലൂടെ പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ് അറേബ്യയിലെ നാടോടി ഗോത്ര വർഗങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയെ മുഴുവൻ മാറ്റിയെടുത്തു. അവരുടെ മനോഭാവങ്ങളെയും സമീപനങ്ങളെയും പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമാക്കുകയും ചിന്താരീതിയെ സ്വതന്ത്രമാക്കുകയും ചെയ്തു. മത-ഗോത്ര-വർഗ-വംശ-ഭാഷ-വർണ്ണ വിഭാഗീയതകൾ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരിൽ ഐക്യവും ലോക സാഹോദര്യവും ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരു മാതാവിന്റെയും പിതാവിന്റെയും മക്കളാണെന്ന ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസത്തിലേക്ക് അവരെ കൊണ്ടുവന്നു. ഭൗതിക ജീവിതവും ആത്മീയജീവിതവും മനുഷ്യന് ഒരുപോലെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണെന്ന തത്ത്വം വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കി, വിശ്വാസത്തിനുടമകളാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തു. ഇതിലൂടെ രാഷ്ട്രത്തലവനെന്ന പദവിയും ആത്മീയ നേതാവെന്ന സ്ഥാനവും അറേബ്യൻ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുകയുണ്ടായി.

പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദിന്റെ കീഴിൽ അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിൽ ഒരു നാഗരികത ആരംഭിക്കുകയും പിന്നീട് അത് ലോകത്താകമാനം വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ് അറേബ്യയിൽ ആരംഭിച്ച ക്ഷേമരാഷ്ട്രത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി വന്ന ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥയാണ് ഖിലാഫത്ത്. പിന്നീട് ഇത് ഇരുപത്തൊന്നാം

നൂറ്റാണ്ട് വരെ ഏഷ്യ, ആഫ്രിക്ക, യൂറോപ്പ് തുടങ്ങിയ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലായി നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥയും കൂടിയായിരുന്നു. ഈ ഭരണവ്യവസ്ഥയുടെ കീഴിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഭരണകൂടങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണ് മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ചരിത്രവിവരണങ്ങൾ.

തൗഹീദ് (ഏകദൈവ വിശ്വാസം)

പ്രവാചക അധ്യാപനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് തൗഹീദ് (ഏകദൈവ വിശ്വാസം). പ്രാപഞ്ചിക നിയന്താവായി ഒരൊറ്റദൈവം മാത്രമെയുള്ളു എന്നതാണിതിന്റെ പ്രധാന ആശയം. സർവ്വശക്തനും സർവ്വവ്യാപിയുമായ പ്രസ്തുത ശക്തിയാണ് മനുഷ്യനെയും ലോകത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് എന്നും തൗഹീദ് കൊണ്ടർഥമാക്കുന്നു.

ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങൾ

- ഏകദൈവത്തിൽ ഉള്ള വിശ്വാസം
- ദൈവത്തിന്റെ മാലാഖമാരിൽ ഉള്ള വിശ്വാസം
- ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം
- ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാരിലുള്ള വിശ്വാസം
- അന്ത്യവിധിയിലുള്ള വിശ്വാസം
- ദൈവവിധിയിലുള്ള വിശ്വാസം

ഇസ്‌ലാമിലെ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങൾ

ഒരു മുസ്‌ലിം വ്യക്തി ജീവിതത്തിൽ നിർബന്ധമായും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കർമ്മങ്ങളെയാണ് ഇസ്‌ലാമിലെ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത്.

- വിശ്വാസത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കൽ
- അഞ്ചു നേരത്തെ നമസ്കാരം
- സക്കാത്ത്
- റമളാനിലെ വ്രതാനുഷ്ഠാനം
- ഹജ്ജ്

ഇസ്‌ലാമിലെ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങൾ

ഒരു ഇസ്‌ലാമിക മതവിശ്വാസി നിർബന്ധമായും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ആരാധാന കർമ്മങ്ങളാണ് ഇസ്‌ലാമിലെ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ടു ദ്ദേശിക്കുന്നത്.

1) വിശ്വാസത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കൽ

ദൈവം ഏകനാണെന്നും വേറൊരു ദൈവമില്ല എന്നും മുഹമ്മദ് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനും ദൂതനുമാണെന്നും ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനെ (ശഹാദത്ത്) യാണ് വിശ്വാസത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കൽ എന്നു പറയുന്നത്. ഇത് കറകളഞ്ഞ ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗം പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദിന്റെ അന്ത്യപ്രവാചകത്വമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

2) അഞ്ചു നേരത്തെ നമസ്കാരം

ഓരോ മുസ്‌ലീമും അഞ്ച് നേരം നിർവഹിക്കുന്ന പ്രാർഥനയാണ് നമസ്കാരം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. മുസ്‌ലിം പള്ളികളിൽ നിന്ന് അഞ്ചുനേരം ഉയരുന്ന ബാങ്ക് വിളികളോടെ അവയുടെ സമയം ആരംഭിക്കുന്നു. ഒറ്റയ്ക്കോ കൂട്ടമായോ ഈ പ്രാർഥനകൾ നിർവഹിക്കാം. അറബി ഭാഷയിൽ സ്വലാത്ത് എന്നും പേർഷ്യൻ ഭാഷയിൽ നമാസ് എന്നും ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഈ പ്രാർഥനയാണ്. സൂര്യോദയം, മധ്യാഹ്നം, അസ്തമയാരംഭം, സൂര്യാസ്തമയം, രാത്രി തുടങ്ങിയ സമയങ്ങളിലായാണ് പ്രസ്തുത പ്രാർഥന നിർവഹിക്കുന്നത്. വെള്ളിയാഴ്ച കളിൽ മുസ്‌ലിങ്ങൾ കൂട്ടമായി പള്ളികളിൽ വച്ച് മധ്യാഹ്ന സമയത്ത് നിർവഹിക്കുന്ന പ്രാർഥനയാണ് ജുമുഅ നിസ്കാരം. നമസ്കാരത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുന്ന ഇമാം പ്രസ്തുത വേളയിൽ വിശ്വാസികളെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുള്ള പ്രസംഗമാണ് ജുമുഅ ഖുത്തുബ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.

3) സക്കാത്ത്

ഓരോ മുസ്‌ലിമും തങ്ങളുടെ വരുമാനത്തിൽ നിന്ന് നിർബന്ധിത ദാനമായി നൽകുന്ന വിഹിതമാണ് സക്കാത്ത്. പൊതുവെ വരുമാനത്തിന്റെ രണ്ടര ശതമാനമാണ് ഇപ്രകാരം സക്കാത്തായി നൽകേണ്ടത്. ഇസ്‌ലാമിക ഭരണ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഓരോ വ്യക്തിയിൽ നിന്നും സക്കാത്ത് വിഹിതം ഭരണകൂടം പിരിച്ചെടുക്കുകയും അവ അർഹരായവർക്ക് നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥാപിതമായ രീതിയായിരുന്നു സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്.

4) റമദാനിലെ വ്രതം

ഹിജ്റ കലണ്ടറിലെ ഒമ്പതാം മാസമായ റമദാനിലാണ് മുസ്‌ലിമുകൾ വ്രത മനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. പ്രായപൂർത്തിയായ ആരോഗ്യമുള്ള എല്ലാ മുസ്‌ലിമുകളും പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷം വരെ ഭക്ഷണവും വെള്ളവും മറ്റ് സുഖലോ ലുപതകളും വർജിക്കുകയും തിന്മകളിൽ നിന്നു വിട്ടുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന താണ്. ഇസ്ലാമിലെ വ്രതം. വ്രതാനുഷ്ഠാനം ഈദുൽ-ഫിത്വറോടു കൂടിയാണ് അവസാനിക്കുന്നത്.

5) ഹജ്ജ്

റമദാനുശേഷം ഹജ്ജ് സമയം ആരംഭിക്കലായി. ശാരീരികവും സാമ്പത്തികവുമായി കഴിവുള്ള എല്ലാ മുസ്‌ലിമുകളും ജീവിതത്തിലൊരിക്കൽ മക്കയിൽ പോയി ഹജ്ജ് കർമ്മം നിർവഹിക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. ഹിജ്റ കലണ്ടറിലെ പന്ത്രണ്ടാം മാസമാണ് ഹജ്ജ് നിർവഹിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത മാസമായ ദുൽഹജ്ജിലെ പത്താം ദിവസമാണ് ബലിപെരുന്നാൾ ആഘോഷിക്കുന്നത്.

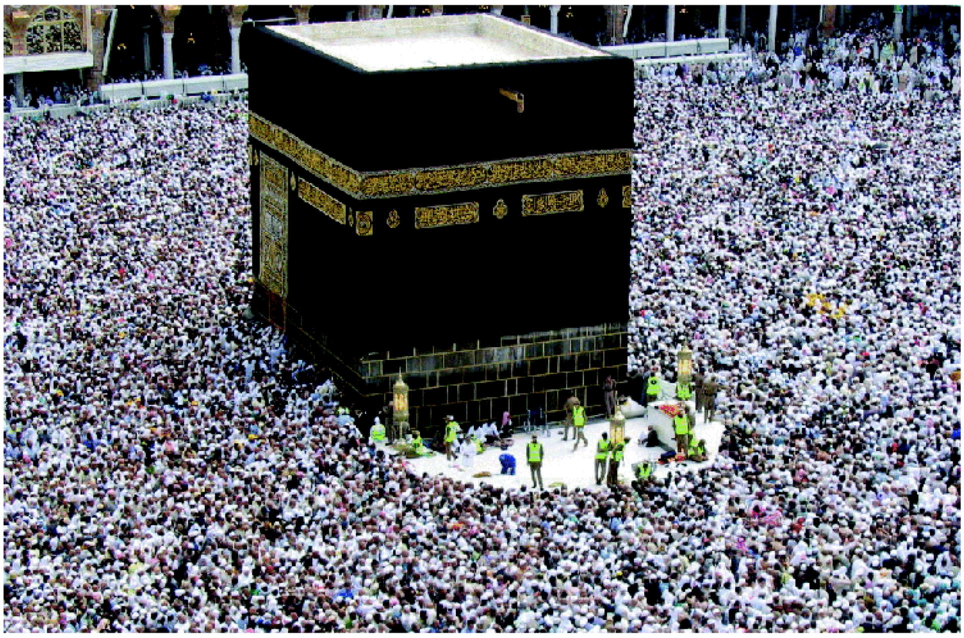

ചിത്രം 1.12

ഇസ്‌ലാം ഇന്ത്യയിൽ

ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽക്കുതന്നെ കേരളത്തിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളുമായി അറബികൾക്ക് വ്യാപാര ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ നിന്നുള്ള സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് എത്തിയിരുന്നത് അറബിക്കച്ചവടക്കാരിലൂടെയായിരുന്നു. പുരാതന കാലത്തെ പട്ടുനൂൽപ്പാത എന്നറിയപ്പെടുന്ന വ്യാപാര പാതയാണ് യൂറോപ്പിനെ അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. നാലും അഞ്ചും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ അറേബ്യയിൽ വാമൊഴിയായി പ്രചരിച്ചിരുന്ന കവിതകളിൽ ഇന്ത്യയുടെ കുരുമുളകിനെക്കുറിച്ച്പരാമർശിക്കുന്നത് കാണാം.

കേരളത്തിലെ വടക്കൻ തീരപ്രദേശങ്ങൾക്ക് മലബാർ എന്ന പേരുനൽകിയതും അറബികളാണ്. കേരളത്തിലെ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ അറബികളായ കച്ചവടക്കാർക്ക് കച്ചവടത്തിനും താമസത്തിനുമുള്ള എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്ത് കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. മാത്രമല്ല, അവർക്ക് മുസ്‌ലിം പള്ളികൾ നിർമിക്കാൻ അനുമതി നൽകുന്ന വിധത്തിൽ സഹിഷ്ണുതാപരമായ നിലപാടായിരുന്നു നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. അറബികളുടെയും പ്രാദേശികവാസികളുടെയും ഇടയിൽ നിലനി

ന്നിരുന്ന സൗഹൃദബന്ധം വൈവാഹികബന്ധമായി രൂപപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇതിലൂടെയെല്ലാം സംസ്കാരവും മതവും ആചാരങ്ങളും പരസ്പരം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു. മറ്റുള്ളവരുടെ സംസ്കാരങ്ങളെയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും സ്വീകരിക്കാനുള്ള ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ഉദാരമനസ്കത ഇസ്‌ലാംമതം പ്രചരിക്കാൻ കാരണമായിട്ടുണ്ട്.

ചരിത്രപരമായി എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മുഹമ്മദ് ഇബ്നു കാസിമിന്റെ ആഗമനത്തോടെയും പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അഫ്ഗാൻ ഭരണാധികാരികളായ മഹ്മൂദ് ഗസ്നിയുടെയും മുഹമ്മദ് ഗോറിയുടെയും ഇന്ത്യൻ ആക്രമണങ്ങളിലൂടെയുമായിരുന്നു വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്‌ലാം എത്തുന്നത്. മുഹമ്മദ് ഗോറി പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഡൽഹി കേന്ദ്രീകരിച്ച് സുൽത്താനത്ത് ഭരണകൂടം സ്ഥാപിച്ചു. അതോടൊപ്പം മധ്യേഷ്യയിൽ നിന്നുവന്ന സൂഫികളിലൂടെയും ഇന്ത്യയുടെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇസ്‌ലാം പ്രചരിക്കുകയുണ്ടായി.

ചിത്രം 1.12

മുസ്‌ലിം ജനസംഖ്യ

ക്രിസ്തുമതം കഴിഞ്ഞാൽ ലോകത്ത് കൂടുതൽ വിശ്വാസികളുള്ളത് ഇസ്‌ലാം മതത്തിലാണ്. യു.എസ്.എ യിലെ മതത്തെയും പൊതുജീവിതത്തെയും പറ്റി പഠനം നടത്തുന്ന പി.ഇ.ഡബ്ല്യൂ. ഗവേഷണ സ്ഥാപനത്തിന്റെ 2012 ഡിസംബറിലെ *ഗ്ലോബൽ റിലീജിയസ് ലാന്റ്സ്കേപ്പ്* റിപ്പോർട്ട് പ്രകാരം ലോകത്ത് 1.6 ബില്ല്യൺ ഇസ്‌ലാം മതവിശ്വാസികളുണ്ടെന്നാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

മധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തും വടക്കേ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലുമാണ് ലോകത്ത് കൂടുതൽ മുസ്‌ലിമുകളുള്ളത്. ഇവിടത്തെ ഏകദേശം 90 ശതമാനം പേരും മുസ്‌ലിമുകളാണ്. ആഫ്രിക്കയുടെ സഹാറപ്രദേശത്ത് 30 ശതമാനവും ഏഷ്യാ-പസഫിക് പ്രദേശത്ത് 24 ശതമാനവും മുസ്‌ലിംകളാണ്. ലോകത്ത് ആകെ മുസ്‌ലിം ഭൂരിപക്ഷ

മുള്ള 49 രാജ്യങ്ങളുണ്ട്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ മുസ്‌ലിമുകളുള്ള രാജ്യം ഇന്തോനേഷ്യയാകുന്നു. അവിടെ 87.2 ശതമാനവും മുസ്‌ലിങ്ങളാകുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ജനസംഖ്യയുടെ ഏകദേശം 15 ശതമാനത്തോളം മുസ്‌ലിങ്ങളാകുന്നു.

വിലയിരുത്തൽ ചോദ്യങ്ങൾ

1) ചരിത്രമെന്നാൽ വർത്തമാനവും ഭൂതവും തമ്മിലുള്ള നിലയ്ക്കാത്ത സംഭാഷണമാകുന്നു. വിലയിരുത്തുക

2) ചരിത്രത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളെന്നാൽ എന്ത്? ഉദാഹരണസഹിതം അവയുടെ വ്യത്യസ്ത വിഭജനം വ്യക്തമാക്കുക

3) ഇസ്ലാമിക ചരിത്രം, മുസ്‌ലിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും വിവരിക്കുന്നു - വിശദമാക്കുക

തുടർ പ്രവർത്തനങ്ങൾ

നിങ്ങളുടെ സ്കൂൾ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ ലഘുചരിത്രം തയാറാക്കുക.

സൂചന:

- ജനങ്ങളുടെ തൊഴിൽ
- നഗരവൽക്കരണം
- ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ
- വിദ്യാഭ്യാസ വികസനം
- മതം, ആരാധനാലയങ്ങൾ
- ആഘോഷങ്ങൾ
- കലാ-സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ
- കൃഷി

■ 50 വർഷം മുമ്പ് വരെയുള്ള നിങ്ങളുടെ പ്രദേശത്തിന്റെ വിവരങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത ഉറവിടങ്ങളിൽ നിന്നുമായി കണ്ടെത്തുക

■ വ്യത്യസ്ത രാജ്യങ്ങളുടെ നാണയങ്ങളും നോട്ടുകളും സമാഹരിക്കുക. കാലഗണനയ്ക്കനുസരിച്ച് പിക്ചർ ആൽബം തയാറാക്കുകയും റിപ്പോർട്ട് എഴുതുകയും ചെയ്യുക.